

bez ohledu na stránku objektivní. Předpoklady napadeného rozsudku nejsou toho druhu, že by nemohly býti dotčeny jinakým objektivním posouzením věci, při čemž se ještě podotýká, že nalézacímu soudu, až bude uvažovati o subjektivní stránce, bude míti na paměti, že právě tato otázka jest v literatuře i judikatuře sporná (viz protichůdné názory na jedné straně Seiller, das Urheberrecht, vydání z roku 1904, stránka 145, na druhé straně Abel, System des österreichischen Markenrechtes, str. 271 a násl. a tam uvedená literatura i judikatura). Nezbyvalo tedy, než zrušiti napadený rozsudek podle § 288 čís. 3 tr. ř. a vrátiti věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — při čemž bude ovšem nutno, vyřešiti především již v první stolici nadhozenou otázku vyloučení žalobního práva podle § 530 tr. zák.).

Čís. 3246.

Porušení nebo nešetření předpisů některého z paragrafů v čís. 4 § 344 tr. ř. citovaných zakládá zmatečnost rozsudku jen potud, pokud jde o ta jich ustanovení, k nimž se právě vztahuje pohrůžka zmatečnosti; tomu tak není při předpisu prvního odst. § 247 tr. ř.; není proto ohroženo zmatečností, byli-li za souhlasu stran svědci hromadně vzati do přísahy, ani, nebyl-li znalec přítomen celému líčení, dostaviv se k němu teprve ke konci (§ 241 odst. druhý tr. ř.).

(Rozh. ze dne 30. srpna 1928, Zm II 304/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Olomouci z 8. června 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy úkladné podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák. a přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák.

Důvody:

S hlediska § 344 čís. 4 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost jako zmatek, že byl porušen předpis § 247 odst. první tr. ř., ani nebyli vzati do přísahy svědci jednotlivě, nýbrž hromadně. Z opraveného protokolu o hlavním přelíčení vyplývá, že po přísaze porotců byli dostavivší se svědci, byvše upozorněni předsedou na svatost přísahy, kterou jim bude vykonati, za souhlasu veřejného obžalobce i obhájce po zjištění jich generalií hromadně vzati do přísahy, načež přikročeno ke čtení spisu obžalovacího a po něm k výsledku obžalovaného i svědků. § 344 čís. 4 tr. ř. ohrožuje zmatečností, byl-li v hlavním přelíčení porušen neb zanedbán předpis, jehož šetření zákon výslovně ukládá pod zmatečností, při čemž poukazuje

zákon mezi jinými též na § 247 tr. ř. Než porušení nebo nešetření předpisů některého z paragrafů v čís. 4 § 344 tr. ř. citovaných zakládá zmatečnost rozsudku jen potud, pokud jde o ta jich ustanovení, k nimž se právě vztahuje pohrůžka zmatečnosti. Toho však není při předpisu prvního odstavce § 247 tr. ř., na nějž zmateční stížnost výslovně poukazuje. Zmatečností ohrožuje zákon jen v odst. druhém § 247 tr. ř., nebyl-li svědek (nebo znalec přísahu již nesloživší), při němž nebylo překážky § 170, čís. 1—6 tr. ř. a jenž nebyl vzat do přísahy již v přípravném řízení, když odpověděl na obecné otázky a před dalším svým výsledkem vzat do přísahy, šetříc zákona čís. 33 ř. zák. z 3. května 1868. Že by se tak nebylo stalo, zmateční stížnost sama netvrdí a tvrditi podle výše uvedeného stavu věci ani důvodně nemůže. Ovšem zákon předpokládá jako pravidelný postup, že se vzetí do přísahy koná bezprostředně před výsledkem svědkovým; avšak odchylka od tohoto pravidelného postupu v souzeném případě patrně vzhledem k velkému počtu svědků z důvodu vhodnosti předsevzatá podle toho, co výše uvedeno, zmatek nezakládá, a nemůže býti stěžovatelem uplatňována jako zmatečnost, to tím méně, ana se stala i za souhlasu obhájce. Může-li podle třetího odst. § 247 tr. ř. od přísahy vůbec býti upuštěno, souhlasí-li obžalobce i obžalovaný, lze tím méně shledati závažnou vytýkanou odchylku od normy, stala-li se za souhlasu obou stran. Zmateční stížnost vytýká dále, že znalec Dr. K. dostaviv se k hlavnímu přelíčení teprve ke konci, nebyl přítomen celému porotnímu líčení a nebyl vzat do přísahy. Dále, že chybí v protokolu o jeho znaleckém posudku věta, podle níž též potvrdil, že zemřelá K-ová byla nejvíce popálena na zádech, ač úvodem k své výpovědi uvedl, že se na celý případ přesně nepamatuje a ze spisů nelze okolnost tu zjistiti. Že znalec nebyl vzat před svým výsledkem do přísahy odůvodněno je po zákonu — § 247, odst. první tr. ř. — poněvadž jde o stálého soudního znalce, jenž byl, jak protokol o hlavním přelíčení výslovně uvádí, před svým výsledkem upomenut na svou stálou znaleckou přísahu. Ostatně zmateční stížnost sama neuvádí, který předpis trestního řádu, zmatečností ohrožený, byl vytýkaným postupem porušen. Mohlo by jíti jen o odchylku od předpisu druhého odstavce § 241 tr. ř., který však výslovně přenechává předsedovi na vůli, by, uzná-li to účelným pro vyšetření pravdy, nařídil, že znalci mají zůstat v zasedací síni jak při výsledku obžalovaného, tak i svědků. Již proto nemůže nepoužití této možnosti zakládati samo o sobě zmatečnost. Další výtky má za předmět jen domnělou vadnost protokolování — při čemž poukázati sluší na to, že udání znalců, že zemřelá K-ová byla nejvíce popálena na zádech, je v protokolu o hlavním přelíčení výslovně zapsáno — již čeliti bylo pořadem v § 271 tr. ř. naznačeným — pokud se týče tvoří jen pokus otrásti posudek znalců co do jeho spolehlivosti. Ani to, ani ono není výtkou zmatečnosti v některém směru v § 344 tr. ř. naznačeném. Ovšem potvrzuje i krajský soud ve své předkládací zprávě z 18. srpna 1928, že znalec Dr. K. prohlásil, že se na celý případ již zcela přesně nepamatuje. Než okolnost ta není na újmu spolehlivosti toho, co znalci jako svůj posudek zcela určitě podali. Měl-li obhájce pochybnosti, bylo na

něm, by jim případnými otázkami nebo návrhy dal projev a tak porotcům zjednal podle jeho názoru pevnější podklad pro jich výrok. Zmateční stížnost bylo jako zřejmě bezdůvodnou, a i po zákonu neprovedenou zavrhnouti podle § 4 čis. 1, 2, § 1 čis. 2 nov. k trestnímu řádu z roku 1877/78 již v zasedání neveřejném.

Čís. 3247.

Pouhá okolnost, že je svůdce jako poštmistr představeným poštovní pomocnice, nezakládá sama o sobě poměr předpokládaný v § 132 tr. zák.; pokud však jde o takový poměr, je-li ona pomocnice osobou mladistvou a začátečnicí, již bylo třeba ve službě zaučovati.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1928, Zm I 257/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 10. února 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 132 tr. zák. Zůstává tedy rozsudek nedotčen v ostatních odsuzujících výrocích — pro přestupky § 516 tr. zák. a § 20 zák. čis. 241/1922 odst. II. a III. Uplatňujíc hmotněprávní zmatek čis. 9 a) pokud se týče 10 — správně jen 9 a) § 281 tr. ř. — dovozuje zmateční stížnost, že obžalovaný byl odsouzen neprávem pro zločin svedení ke smilstvu osoby jeho dohledu svěřené, poněvadž, vezme-li prý se za základ obsah výpovědi svědka Antonína H-a, že nesevěřil svou 15letou dceru obžalovanému, by na ni dohlížel v mravním ohledu a ji v tomto směru vychovával, nýbrž že ho pouze požádal, by na ni dohlížel při práci, by náležitě konala službu, a že výslovně dodal, že o mravní výchovu dcery se stará sám, ježto bydlí vedle pošty, nelze prý říci, že mezi obžalovaným a nezl. Antonií H-ovou byl poměr, jaký předpokládá § 132 tr. zák., totiž poměr ukládající obžalovanému povinnost, by bděl nad mravním chováním a nad pohlavní neporušeností Antonie H-ové a by ji nabádal k náležitému smýšlení a způsobu života ve směru pohlavním. Než zmateční stížnost není v tomto odstavci provedena po zákonu, poněvadž, uplatňujíc hmotněprávní zmatek, nevychází ze skutkového děje zjištěného v rozsudku, který jest jedině rozhodný pro právní přezkoumání věci. Nalézací soud zjistil, uváživ nejen seznání svědka Antonína H-a výše citované, nýbrž i doznání obžalovaného, že Antonín H. mu dal později při té příležitosti, když mu vytknul, že jeho dcera chodí